ఇదీ ఒక ప్రేమ కథే!

నీళ్ళలో కలిసిన పంచదార కంటికి కనిపించదు. కానీ ఆ నీరు త్రాగిన ప్రతీవారికీ అందులో పంచదారున్నట్లు తెలుస్తుంది. పంచదారంటే తెలియనివారికి కూడా ఆ నీరు తియ్యగా ఉంటుంది. ప్రేమ కూడా అంతే! కంటికి కనిపించదు ప్రేమ..కానీ ప్రేమానుభూతి అందరకూ తీయగానే ఉంటుంది.

జబ్బు చేసిన వ్యక్తి చేదుమందు సేవించాల్సివస్తుంది, రోగికి మందు రుచి భరించ శక్యం కాకుండా ఉండవచ్చు. కానీ ఆ మందు రోగి క్షేమాన్ని కోరింది..రోగి శరీరంలోని రోగ క్రిములను నశింపజేసి అతనికి సంపూర్ణారోగ్యాన్ని సమకూర్చడమే ఆ మందు పని...! నిజానికి ఆ మందు రుచి కూడా ప్రేమానుభూతి కావాలి... కానీ రోగికి ఆ రుచి తలుచు కుంటేనే భయంకరంగా తోచవచ్చు.

పంచదార పైత్యరోగికి చేదుగా ఉంటుంది. కొంతమందికి కాకరకాయ చేదు చాలా రుచిగా తోస్తుంది.

వీటన్నిటినీ బట్టి చూస్తూంటే రుచిని బట్టి పదార్థ వైశిష్ట్యాన్ని నిర్ణయించడం సమంజసం కాదనిపిస్తుంది. పదార్థాల విషయంలోనే - బావుండే నిరాకారమైన ప్రేమను భౌతికాధారాలతో గుర్తించడం అసాధ్యమని గ్రహించాలి!

ఈ గ్రహింపు మార్కండేయులికి కలిగినట్లు లేదు.

మార్కండేయులికి ఇద్దరన్నయ్యలూ ఒక తమ్ముడూ ముగ్గురు చెల్లెళ్లూ ఉన్నారు. అతని తండ్రి పేరేమైనప్పటికీ అందరూ 'పంతులు' అని పిలుస్తారు. పంతులుది పదెకరాల వ్యవసాయం. ఆయన చిన్నతనం నుంచీ శ్రద్ధగా, జాగ్రత్తగా వ్యవసాయం చేస్తూన్నప్పటికీ పిల్లలందర్నీ మాత్రం పెద్ద చదువులే చదివించే ఉద్దేశ్యంలో ఉన్నాడు. వ్యవసాయం

ఆయనకు నచ్చలేదు. తన పిల్లలెవరూ వ్యవసాయం చేయడం ఆయన కిష్టంలేదు. ఇంకా స్పష్టంగా చెప్పాలంటే ఆయన తన వృత్తిని ప్రేమించడంలేదు.

మార్కండేయులికి చిన్నతనం నుండీ సాహిత్యమంటే అభిలాష ఉంది. వాళ్ళ ఊళ్లోని గ్రంథాలయంలోని కథలూ నవలలూ అన్నీ చదివేశాడతను. పత్రికలన్నీ చదువుతూంటాడు. ఇవన్నీ కలిసి అతనికి చిన్నతనం నుంచీ ప్రేమ అనే పదానికి ఒక అర్థాన్ని చెప్పాయి. ఆ అర్థం ఇంట్లో ఎక్కడన్నా కనపడుతుందేమోనని అతను చిన్నతనం నుంచీ వెతుకుతూనే ఉన్నాడు.

మార్కండేయులికి కాస్త ఊహ తెలిసే సమయానికి అతని తల్లి కృష్ణవేణమ్మ వయసు సుమారు పాతికేళ్ళుంటుంది. పంతులు ముప్ఫై ఏళ్ళ లోపులో ఉన్నాడు. మామూలుగా చెప్పాలంటే సినిమాల్లోనూ 'కథల్లోనూ' చూసే హీరో హీరోయిన్ల వయసులో ఉన్నారు వాళ్ళిద్దరూ.

యుగళగీతాల మాటటుంచి తల్లీ తండ్రీ ప్రేమగా మాట్లాడుకోవడం మార్కండేయులు చూడలేదు. పైగా వాళ్ళిద్దరూ ఎప్పుడూ దెబ్బలాడుకుంటూండేవారు. ఇంట్లో గొడవ జరగని రోజంటూ ఉండేది కాదు. మార్కండేయులికర్థమైనంత వరకూ ఎప్పుడూ తప్పు తండ్రి పక్షానే ఉండేది.

పంతులిది మెత్తటి మనసే కావచ్చు కానీ ఆయనకు విపరీతమైన కోపముంది. గృహయజమాని కాబట్టి ఆయన కోపం చక్కగా సాగుతోంది. సాధారణంగా పంతులు కోపం చేతల్లోకి రాదు. ఆయన చటుక్కున పిల్లల్ని కానీ, భార్యను కానీ కొట్టలేడు. అందువల్ల ఉన్న కోపమంతా ఆయన మాటల్లోనే కనిపిస్తుంది. ఆయన కంఠం చిన్నదేమీ కాదు. కోపం మరీ హెచ్చయినప్పుడాయన ముఖం చెండుకోవడమూ తల గోడక్కొట్టుకోవడమూ చేస్తుంటాడు.

తండ్రికి ప్రేమంటే అర్థం తెలియదనీ ఆయనకు ప్రేమగా మసలడం చేతకాదనీ మార్కండేయులికి ఒక కచ్చితమైన అభిప్రాయం ఏర్పడి పోయింది. అందుక్కారణాలు లేకపోలేదు.

శ్రద్ధగా వ్యవసాయం చేస్తున్నాడు గదా ఆయనకు వ్యవసాయం మీద ప్రేమ ఉందనుకుందామంటే ఆయన వ్యవసాయాన్ని తిట్టని రోజంటూ ఉండదు. బుద్ధి తక్కువై ఇందులో దిగాను..పొలాలన్నీ. అయినకాడికి అమ్మేసుకుని ఏ వ్యాపారం చేసుకున్నా ప్రాణం సుఖంగా ఉండేదని ఆయన చాలా తరచుగా అంటూ ఉండేవాడు.

పోనీ పుట్టి పెరిగిన ఊరి మీద ప్రేముందా అంటే నా శని కొద్దీ ఈ వెధవ వూళ్ళో పడ్డానని ఆయన విసుక్కుంటూండేవాడు.

కన్న తలిదండ్రుల్ని ప్రేమిస్తున్నాడా అంటే వాళ్ళ మూలంగానే తను వ్యవసాయంలోకి దిగవలసి వచ్చిందనీ లేకుంటే ఎక్కడైనా హాయిగా ఉద్యోగం సంపాదించుకొని కాలు మీద కాలు వేసుకుని బ్రతికేవాడినని అనుకుంటూంటాడు.

శనిలా దాపరించావని కట్టుకున్న పెళ్ళానంటూండడం ఆయన కించుమించు దినచర్యే!

అల్లరితో ప్రాణాల్ని తినేస్తున్నారని కన్నబిడ్డలని కూడా ఆయన అనుక్షణమూ తిడు

తూంటాడు.

ప్రతీ విషయంలోను ఆయన కసంతృప్తి కలుగుతూంటుంది. ప్రతీ వారిలోనూ ఆయనకు లోపం కనపడుతూంటుంది. మార్కండేయులాయన్ని ప్రేమించడం చేతకాని మనిషిగా లెక్కకట్టేశాడు.

ఇతరుల విషయంలో ఎలాగున్నప్పటికీ తల్లి విషయంలో తండ్రి ప్రవర్తన మార్కండే యులికి బాధ కలిగిస్తుండేది.

ప్రతీ విషయానికీ తిట్టడం సంగతటుంచితే ఆయన తల్లిని బయటవాళ్ళ ముందు కూడా అవమానించడం అతనికి తల తీసేసినట్లుండేది. ఇంటి పాలేరు ముందు, వీధిలోకి వచ్చిన కూరగాయలవాడి ముందు, తనకు క్షౌరం చేయడానికి వచ్చిన మంగలి ముందు...వీళ్ళూ వాళ్ళూ, పెద్దా చిన్నా వివక్షత లేకుండా ఆయన అందరి ముందూ ఆవిడనేదో సందర్భంలో నోర్మూయ్యమని గద్దించో, నానా తిట్లూ తిట్టో అవమానించేవాడు. కృష్ణవేణమ్మ తన ఇల్లాలనీ, ఆవిడ నలుగురి ముందూ అవమానపడితే అది తనకూ చెందుతుందనీ ఆయన ఎన్నడూ గ్రహించినట్టు లేదు.

ఎదుగుతున్న కొద్దీ మార్కండేయులకిది దుస్సహం కాసాగింది. తన అన్నలు పట్నంలో కాలేజీలో చదువుకుంటూండేవారు. వాళ్ళు విడిగా హోటల్ భోజనం చేస్తూ ఉండినప్పటికీ పరీక్షల ముందు మాత్రం కాలేజికి దగ్గర్లో ఇల్లు తీసుకుని అక్కడకు మకాం మార్చేసేవాడు పంతులు.

పట్నం వెళ్లడానికా ఊరు నుంచి కొంత దూరం బండి మీదనో, కాలినడకనో వెళ్ళి బస్సు ఎక్కాలి.సాధారణంగా పంతులు బండి కట్టించేవాడు. ఒక పర్యాయం ఏదో చిన్న గొడవవచ్చి బండిలోనే నానా మాటలూ అన్నాడు పంతులు భార్యను. బండివాడు కూడా గొడవలో కలుగజేసుకుని పంతులు తరఫున తనూ కృష్ణవేణమ్మను మందలించాడు. మార్కండేయులి శరీరం కుతకుత ఉడికిపోగా బండివాడి మీద మండిపడి..''మా ఇంటి గొడవల్లో నీ జోక్యం అనవసరం..''అన్నాడు.అప్పటికతనికి పన్నెండేళ్ళుంటాయేమో.. బండివాడు మరి మాట్లాడలేదు. ఏమనుకున్నాడో పంతులు కూడా మాట్లాడలేదు.

పట్నంలో అద్దె ఇంట్లో కూడా పంతులు, కృష్ణవేణమ్మ గట్టిగా దెబ్బ లాడు కుంటూండేవారు. ఒక పర్యాయం మార్కండేయులి అన్నలు తండ్రికి కచ్చితంగా చెప్పేశారు కూడా..స్వగ్రామంలో అందరికీ తెలిసినదే కాబట్టి అక్కడెలాగున్నా ఫరవాలేదు. పట్నంలో మాత్రం ఇలా దెబ్బ లాడుకుంటే నలుగురిలో తమకు అవమానంగా ఉంటుందనీ, చదువు కోవడం కూడా కష్టమవుతుందనీ వారంటే పంతులు మాట్లాడ కుండా ఊరుకున్నాడు.

తండ్రి పట్ల పెరిగే ఈ ద్వేషభావం తల్లి పట్ల జాలిని కూడా పెంచుతూండేది మార్కండేయులికి. తన తల్లి పడుతున్న కష్టాలన్నీ తనుద్యోగంలోకి రాగానే తీర్చాలని అతను భావించాడు.తల్లిని పువ్వుల్లో పెట్టి చూసుకుని ఆమె శేష జీవితం సుఖమయంగా ఉండేలా చేయాలని అతను కోరుకున్నాడు. ఆ వాతావరణంలోనే అతను కష్టపడి చదువుకుని తన ఆశయాలకనుగుణంగా పరీక్షలు ప్యాసవుతూ వచ్చాడు. అతనికి బెంగుళూర్లో మంచి

ఉద్యోగం వచ్చింది.

ఉద్యోగంలో జేరి మంచి ఇల్లు చూసుకున్నాక అతను తల్లిని తీసుకు వెళ్లాలనే సంకల్పంతో స్వగ్రామం వెళ్లాడు. అక్కడ పరిస్థితులింకా మారకపోవడం చూసి ఆశ్చర్యపోలేదు.

అతను వెళ్లిన రోజునే పంతులు కొబ్బరినూనె సీసాని గిరవాటేశాడు - భార్య కూరగాయలకు డబ్బడిగింది. అదీకారణం! సీసా పోలిథీన్‌ది కాబట్టి సరిపోయింది. లేకపోతే ఆ విసురుకు పగిలిపోవలసిందే... పంతులు ప్రవర్తన కారణంగా ఆ ఇంట్లో గాజు సామగ్రి వాడడం బాగా తగ్గించారు.

పంతులు మనస్తత్వాన్నర్థం చేసుకోవడం చాలా కష్టం. ఆయన డబ్బంతా తన దగ్గరే ఉంచుకుంటాడు. పైసా కావాలన్నా భార్య తనని అడిగి తీసుకోవాల్సిందే! అడిగితే ఆయనకు కోపం వచ్చేస్తుంది. ఇంట్లోని అవసరవస్తువుల గురించి ఒకటికి పదిసార్లడిగితేగానీ ఆయన భార్యకు డబ్బివ్వడు. అడిగిందని కోపగించుకుంటాడు. అడక్కుండా అన్నీ తనే వేయిస్తాడా అంటే అదీ లేదు.

కృష్ణవేణమ్మ కూడా..''వాడెలాగూ నన్ను తీసుకెడతానంటున్నాడు. మీరూ మీ కూతుళ్ళూ హాయిగా సంసారం నడుపుదురుగాని - నేను కొన్నాళ్ళయినా హాయిగా బెంగుళూర్లో ఉండివస్తాను...'' అంది.

''వెళ్లు .. మేమూ సుఖపడతాం..'' అన్నాడు పంతులు.

మార్కండేయులు తనలో తను నవ్వుకున్నాడు. తను తల్లిని శాశ్వతంగా ఈ నరకం నుంచి తప్పించే ఉద్దేశ్యంలో ఉన్నాడని వీళ్ళకు తెలిసినట్లులేదు. తల్లి ఇంకెప్పుడూ తనతోనే ఉంటుంది. సుఖజీవనం చేస్తుంది.

ఉన్న వారం రోజుల్లోనూ మార్కండేయులు దగ్గర్లో ఉన్న రెండు పెళ్ళి సంబంధాలు కూడా చూడవలసి వచ్చింది. అదయ్యాక అతను తల్లినీ, ఆఖరు చెల్లెల్నీ తీసుకుని బెంగుళూరు వెళ్ళిపోయాడు.

అతను తల్లికి మొదట్లో ఊరంతా చూపించాడు. ఇంట్లో ఆమెకు సౌకర్యంగా ఉండేలా గ్యాస్ స్టవ్వు, కుక్కరూ కొన్నాడు. నెల మొదట్లోనే అపరాలన్నీ కొన్నాడు. తల్లి నోటి వెంట మాట రాలకుండా అన్ని ఏర్పాట్లూ జరిపించేవాడు.

ఒక వారం రోజుల పాటు కృష్ణవేణమ్మ మరో ఆలోచన లేకుండా కాలం గడిపేసింది. ఆ తర్వాత ఆవిడ ధ్యాస ఇంటి మీదకు మళ్ళింది.

''వంకాయకూర అద్భుతంగా చేశావమ్మా..'' అని అతను మెచ్చుకుంటే.. ''ఈ కూర ఆయనకు చాలా ఇష్టం. ఇంట్లో పిల్లలెవ్వరు చేసినా ఆయనకు నచ్చదు. నేను చేసినదే ఆయన కిష్టం.'' అని ఆవిడ బాధ పడేది.

కొడుకావిడను సినిమాకు తీసికెడితే , ''పట్నం వెడితే సినిమా చూడకుండా వచ్చేవారు కాదాయన..'' అనుకునేది.

నగరంలోని వింతలు కొడుకు చూపిస్తుంటే..''ఇవన్నీ నాకేం అర్ధ మవుతాయిరా.. ఆయనైతే చాలా సరదాపడి చూసేవారు...'' అనేసేది.

కొడుకుద్యోగాన్నీ, వైభవాన్నీ చూసి... ఆయన కూడో ఒకసారి వచ్చి చూస్తే ఎంత

సంతోషపడతారో అనేది.

ఇలా మాటిమాటికీ తల్లి తండ్రిని తల్చుకుని బాధపడడం మార్కండేయులికి కష్టంగానే ఉండేది. అతనా విషయాన్ని పైకి అనలేక ఊరుకునేవాడు. కానీ అతనికింకా కష్టం కలిగించే సంఘటనలు తర్వాత జరిగాయి.

ఒక రోజు కూర మాడిపోయింది. మార్కండేయులు మాట్లాడకుండా తినేశాడు... "ఏమిటో ఇల్లు గుర్తుకొచ్చిందిరా..ఆలోచనలోపడి కూర మాడబెట్టేశాను..." అంది కృష్ణవేణమ్మ నొచ్చుకుంటూ.

"మా అమ్మ చేతివంట మాడినా రుచిగానే ఉంటుంది..." అన్నాడు మార్కండేయులు.. తల్లి ఇంటి ధ్యాస ఇంకా పోనందుకు మనసులో నొచ్చుకొంటూ.

"నువ్వు కాబట్టి అలా సరిపెట్టుకున్నావు. ఆయనైతే కంచం గిరవాటేసి ఉండేవారు. పిల్లలెలా చేస్తున్నారో.. ఆయనెలా సరిపెట్టుకుంటున్నారో పాపం!" అంది కృష్ణవేణమ్మ బాధగా.

"పొరపాట్లెవరికైనా వస్తాయి. ఆ మాత్రానికి కంచాలు గిరవాటేయాలా ఏం? సాగితే సరి.." అన్నాడు మార్కండేయులు చిరాగ్గా.

"బాగుందిరా.. కష్టపడే మగాడికామాత్రం దురుసుతనం ఉండడం తప్పు కాదు. వంటచేయటం నా బాధ్యత గదా.. నా బాధ్యతను నేను సరిగా నిర్వర్తించాలా అక్కర్లేదా" అంది కృష్ణవేణమ్మ మామూలుగా.

మార్కండేయులింకాట్టే మాట్లాడలేదు. తండ్రి పట్ల తనకున్న ద్వేషం తల్లికి లేదేమోనని ఆ క్షణంలో అతనికి అనిపించింది.

వచ్చి రెండు వారాలు దాటినా తండ్రి క్షేమ సమాచారాలు విచారిస్తూ ఒక్క ఉత్తరమైనా వ్రాయలేదు. ఆ విషయాన్ని మార్కండేయులు తల్లి దగ్గరంటే ఆవిడ.."ఉత్తరాలు్రాయడం ఆయన కలవాటు లేదురా.. కానీ ఆయన మనసు నిండా ఇక్కడ మనమెలాగున్నామన్న ఆలోచనే ఉంటుంది.." అంది.

మార్కండేయులికావిషయంలో నమ్మకం కలగలేదు. కానీ కొన్ని దశాబ్దాలుగా తండ్రితో గడిపిన జీవితాన్ని నరకప్రాయంగా కాక మధురోహలుగా తల్లి గుర్తు చేసుకుంటోందని అతనికి క్రమంగా అర్థం కాసాగింది.

పంతులు తిట్టిన తిట్లనూ, వేసే చీవాట్లనూ, నలుగురిలో తీసి పారేయడాన్నీ కూడా కృష్ణవేణమ్మ పీడకలలుగా భావించడంలేదు. ఆ మనిషిప్పుడు దగ్గర లేడే,అలా చేయడం లేదేనని బాధపడుతోంది. ఎలాగున్నాడోనని తపించి పోతోంది.

కృష్ణవేణమ్మ బెంగుళూరు చేరిన సరిగ్గా ఇరవై మూడు రోజులకు ఓ రోజు ఉదయాన్నే ఎవరో ఇంటి తలుపు తట్టారు. మార్కండేయులే స్వయంగా వెళ్ళి తలుపు తీసి వచ్చిన వ్యక్తిని చూసి ఆశ్చర్యపోయాడు. ఆయన పంతులు.. అతని తండ్రి.

"రండి నాన్నా.." అంటూ అతనాప్యాయంగా లోపలికాహ్వానించాడు. ఆయన కళ్ళు మాత్రం ఎవరి కోసమో వెదుకుతున్నట్లున్నాయి. "ఎవరూ?" అంటూ అక్కడికి వచ్చిన

కృష్ణవేణమ్మ భర్తను చూసి ఆశ్చర్యపోయింది. ఆమె కళ్ళలో ఒక్కసారిగా వెయ్యి దీపాల వెలుగు చూశాడు మార్కండేయులు. అతను తండ్రిని చూశాడు. ఆయన తదేక దీక్షతో తల్లిని పరీక్షగా చూస్తున్నాడు. ఆయన కళ్ళలో కనిపించేదాన్ని ప్రేమంటారో అనరో అతను చెప్పలేడు. కానీ.. అది ద్వేషం, కోపం, విసుగు, చిరాకుల్లో ఏదీ మాత్రం కాదని అతను స్పష్టంగా చెప్పగలడు.

పంతులు తను వచ్చిన కారణం వివరించాడు. ఆయన ఆఖరు పిల్లను వదిలి ఎప్పుడూ ఇంతకాలముండలేదు. మనసంతా ఆ అమ్మాయి మీదకే పోగా ఉండబట్టలేక వచ్చేశాడట.

ఉత్తరం ముక్కయినా రాయకుండా తండ్రి ఇలా వచ్చేస్తాడని మార్కండేయులు కలలో కూడా అనుకోలేదు.

ఏదేమైనా పంతులు రాగానే ఆ ఇంట్లో కొత్త కళ వచ్చింది. కృష్ణవేణమ్మలో కొత్త ఉత్సాహం కనిపించింది. మార్కండేయులు ఈ పర్యాయం.. తండ్రినీ,తల్లినీ మైసూరు తీసుకు వెళ్ళి ఊరంతా చూపించాడు. పంతులు చాలా సంతోషించాడు. కొడుకు కారణంగా తనకు మైసూరు చూడగల అవకాశం వచ్చిందని పదే పదే అనుకున్నాడు. అక్కడ చూసిన ప్రతి విశేషం గురించీ తనకు తెలిసినదంతా భార్యకు వివరించి చెప్పాడు. కృష్ణవేణమ్మ నిర్లిప్తత వహించలేదు. కుతూహలంగా వింది.

ఇంటికి తిరిగి రాగానే ఏదో చిన్న విషయాన్ని పురస్కరించుకుని పంతులు కృష్ణవేణమ్మను నానా మాటలూ అన్నాడు.కృష్ణవేణమ్మ కూడా మాటకు మాట జవాబిచ్చింది. 'మళ్ళీ మొదలు'.. అనుకున్నాడు మార్కండేయులు.

పంతులు అక్కడ వారం రోజులున్నాడు. ఆ వారం రోజుల్లోనూ భార్యా భర్తలిద్దరూ కనీసం పది సార్లయినా గట్టిగా దెబ్బలాడుకుని ఉంటారు. మనసులో చికాకుపడ్డా పైకి మాత్రం వ్యక్తపరచలేదతను. ఎలాగూ తండ్రి అన్ని రోజులూ అక్కడుండడుగదా అని సరిపెట్టుకున్నాడు.

కానీ తనక్కడకు వచ్చిన ఏడో రోజున..పంతులు కొడుకుతో తనింటికి వెళ్ళిపోవాలని చెప్పాడు. మార్కడేయులు మనసులో సంతోషించాడు. అయితే తర్వాతి మాటగా పంతులు..కృష్ణవేణమ్మనూ, కూతుర్నీ కూడా తీసుకుపోతాననడంతో అతను దెబ్బతిన్నాడు. ప్రశ్నార్థకంగా తల్లి వంక చూస్తే ఆవిడ తల వంచుకుని..“ఆ ఇంటికి నా అవసరం చాలా ఉందిరా.. పిల్లలకేమీ చేతకావడంలేదు.. నేను వెళ్ళి తీరాలి!” అంది.

“మరి నా సంగతి..” అన్నాడు మార్కండేయులు ఉక్రోషంగా.

“ఎంత.. రెండు మూడు నెలలు ఓపిక పట్టావంటే..నీ సంగతి శాశ్వతంగా చూసుకునే మనిషి రావడానికి ఏర్పాట్లు జరిగిపోతున్నాయి...” అంది కృష్ణవేణమ్మ.

మార్కండేయులు తల్లిని చాటుగా తీసుకువెళ్ళి..“నా అభిప్రాయాన్ని నువ్వు సరిగ్గా అర్థం చేసుకోలేదు. కొంత కాలమైనా నువ్వు సుఖపడతావని నేను నిన్ను ఇక్కడికి తీసుకొచ్చాను. అక్కడకెడితే నీకేముంది.. కర్రల మీద వంట..క్షణం తీరికలేకుండా పని..ప్రతి

ఫలంగా ప్రతి రోజూ చీవాట్లూ చెప్పుదెబ్బలూ..'' అన్నాడు దీనంగా.

కృష్ణవేణమ్మ ఆశ్చర్యపోతున్నట్టు కొడుకు వంక చూసి..''అదేం నాకు కొత్త కాదు గదా.. ముప్ఫై ఏళ్ళుగా ఆ ఇంట్లో కాపురం చేస్తున్నాను. అక్కడ నాకు కష్టమేమిటి?'' అంది.

మార్కండేయులావిడ మాటలు సరిగా వినలేదు.''నాన్నగారికి భయపడి నువ్వీ ప్రయాణం చేయనక్కరలేదు. నేనాయనకు నచ్చజెప్పగలను. కనీసం నువ్వు ఇక్కడ మరో నాలుగైదు నెలలైనా ఉండి వెళ్ళు..''

''ఆయనకు నేను భయపడడమేమిటిరా?'' అంది కృష్ణవేణమ్మ నవ్వుతూ. ''అది నా ఇల్లు..దాన్ని చూసుకోవడం నా బాధ్యత. ఇప్పటికే ఆలస్యమైపోయింది. మరి నేను వెళ్ళి తీరాలి....''

తల్లి నాపడం తనవల్లకాదని అర్థమైన మార్కండేయులికి ఉక్రోషం వచ్చి..''సరేలే..ఎవరి కర్మ కెవరు కర్తలు? ఆయన చేత చీవాట్లు, 'చెప్పుదెబ్బలు' తింటూ - అలా ఉండడమే మంచిదనుకుంటే అలాగే చేయి.'' అన్నాడు.

కృష్ణవేణమ్మ చురుగ్గా కొడుకు వైపు చూసింది...''మాటిమాటికీ ఆయన్నాడిపోసుకుంటున్నావు. ఆయన నీకు చేసిన అపకారమేమిటి? నువ్వే కాదు..మీ అన్నయ్యలూ అంతే.. ఇంట్లో పిల్లలంతా అంతే! మరయితే ఆయన రెక్కలు ముక్కలు చేసుకొని కష్టపడుతున్న దెవరికోసమనుకుంటున్నావ్? మీ అందరికీ ఏ లోటూ రాకుండా పెద్ద చదువులు చెప్పించారు. మీరంతా వృద్ధిలోకి రావాలనే ఆయన కష్టపడుతున్నారు. ఆయన జీవితంలో సుఖపడిందేమిటో నువ్వే చెప్పు... ఎప్పుడైనా తాగుడుకు వెళ్లేరా.. స్వచ్ఛమైన జీవితం గడిపారు. మీరేమో హాయిగా పట్నవాసాల్లో ఉంటూ.. అక్కడి సౌఖ్యాలన్నీ అనుభవిస్తూంటే ఆయన తన జీవితాన్ని పల్లెకు అంకితం చేసి మీ భవిష్యత్తుకు బంగారు బాట వేస్తున్నారు.. ఆయనకు మీరేమీ చేయనక్కర్లేదు. కనీసం ఒక మంచి మాటాడితే చాలు.. కానీ అదీ ప్రాప్తం లేదు.. '' ఆవిడ కంఠంలో ఆవేశముంది.

మార్కండేయులు ఆశ్చర్యంగా తల్లి వంక చూశాడు. ఆవిడ చెప్పే మాటలు కొంతవరకూ అతన్నాలోచింపజేశాయి. తనింత కాలమూ తండ్రి ప్రవర్తన గురించే ఆలోచిస్తున్నాడు కానీ ఆయన తనకు చేసిన ఉపకారం గురించి ఆలోచించడంలేదు ఆయన శ్రమపడి తేనేగదా తను చదువుకోగలిగాడు! అయితే మనిషికి కావలసింది ఉపకార మొక్కటేనా?

అతను మళ్ళీ తల్లితో కాస్త ఆవేశంగానే అన్నాడు..'అమ్మా! నాన్నగారిపట్ల నాకేమీ ద్వేషభావం లేదు. ఆయన త్యాగాన్ని నేనెప్పుడో గుర్తించాను. కానీ భార్యకు భర్తగా ఒక ప్రేమ వాక్కు ఒక కొడుక్కు తండ్రిగా అనురాగాప్యాయాలు.. ఆయన ఎన్నడూ చూపించలేదు మనం జంతువులం కాదమ్మా - కాస్త గడ్డివేయగానే తృప్తిగా తలాడించడానికి ..మనుషులం! కృష్ణవేణమ్మ ఈసారి మరి కాస్త ఆవేశపడింది...''ఏమిట్రా ప్రేమంటే నీ ఉద్దేశ్యం! చెట్టాపట్టాలు వేసుకుని రోడ్ల మీద గంతులేయాలా.. కొడుకుని భుజం మీదెక్కించుకుని తిరగాలా...ప్రేమనర్థం చేసుకుందుక్కూడా హృదయముండాలిరా.. మండే సూర్యుడిలో మంటలనే చూడగలరు మీరు.. చెట్టుకు పచ్చదనాన్నిచ్చే శక్తిని చూడలేరు..''

మార్కండేయులులిక్కిపడ్డాడు..తల్లి ఏమందో అతనికి అర్థమయింది. అందుల

కొంత నిజముందేమోననిపించింది. కానీ.. తండ్రి సూర్యుడే అయినా.. మనుషులు చెట్లలా ఉండలేరని అతనికి తోచింది. ఏదేమైనా తల్లికి తండ్రి మీద చాలా అనురాగమున్నదనీ ఆయన్నేమీ అననివ్వదనీ ప్రస్తుతం తెలిసిపోయింది. అతను మారుమాట్లాడకుండా తక్షణం వాళ్ళ గురించి ప్రయాణపుటేర్పాట్లు చేశాడు. పంతులు కోరిక మేరకు మర్నాటికే రిజర్వేషన్ దొరికింది. వెళ్లేముందు పంతులు కృష్ణవేణమ్మ ద్వారా..మార్కండేయులుకు అయిదు వందలిప్పించాడు.

''ఇంకా కొత్తగా ఉద్యోగంలో జేరాడు. అప్పుడే మనం వాడి నెత్తి మీద కెక్కేశాం.. ఏం ఖర్చులుంటాయో ఏమో.. తర్వాత అవసరమైతే ఎలాగూ మనకు సాయపడతాడు...'' అని ఆ డబ్బు నాయన ఇచ్చాడట. నిజంగానే మార్కండేయులికి కాస్త డబ్బు అవసరం కనబడుతోంది. అయితే పై నెల జీతం అందగానే సర్దుబాటవుతుందిగదా అని అనుకుంటున్నాడు.. అయిదు వందలూ అతను తీసుకున్నా ఆ డబ్బు తర్వాత తండ్రికి పంపించేయదల్చుకున్నాడు. తనకు ముగ్గురు చెల్లెళ్ళున్నారు... వాళ్ళ పెళ్ళిళ్ళకు తనూ తండ్రికి సహాయం చేయాలి!

తల్లిదండ్రుల్నీ చెల్లెల్నీ.. ట్రెయినెక్కించి వచ్చేశాక ఇల్లు చిన్నబోయినట్లు తోచింది మార్కండేయులికి. తండ్రి ప్రవర్తన కంటే కూడా తల్లి ప్రవర్తన విపరీతంగా తోచిందతనికి.

తర్వాత వారం రోజులు గడవకుండా అతనికి అన్నలిద్దరి దగ్గర్నుంచీ ఉత్తరాలు వచ్చాయి...రెండింట్లోనూ ఇంచుమించు ఒకటే సారాంశం.. ''నువ్వు అమ్మను తీసుకెళ్ళినందుకు సంతోషంగా ఉంది.. కానీ ఈపాటికి నాన్నగారు వచ్చి ఆవిణ్ణి తీసుకెళ్ళి ఉంటారని కూడా అనుకుంటున్నాం. మేమూ అమ్మని తీసుకెళ్ళి సుఖపెట్టాలని ప్రయత్నించాం. కానీ ఎన్ని తిట్టినా నాన్నగారావిణ్ణి వదిలి ఉండలేరు. అమ్మ కాయన్ని వదిలిపెట్టడం ఇష్టముండదు. వాళ్ళ జీవితాలు గ్రామంలో గడిచి పోవలసిందే...''

హఠాత్తుగా మార్కండేయులికి అర్థమైంది. తనకు మైసూర్‌పాకు సహించదు. ప్రపంచంలో మైసూర్‌పాక్‌కు సహించని వాళ్ళుంటారా అని ఆశ్చర్యపడే వాళ్లనేకులున్నారు. రుచిని బట్టి పదార్థ వైశిష్ట్యాన్ని నిర్ణయించకూడదు. ప్రేమ భౌతికం కాదు. కేవలం మనిషి ప్రవర్తనను బట్టి ప్రేమ అంచనా వేయకూడదు.

విసుక్కుంటూనే తండ్రి వ్యవసాయం చేస్తున్నాడు. కానీ ఆయనా వృత్తిని వదిలిపెట్టడు. స్వగ్రామాన్నీ, భార్యనూ ఆయన తిడుతూంటాడు. కానీ వదిలిపెట్టి ఉండలేడు. తన తలిదండ్రుల్ని నిందిస్తాడు. కానీ యథావిధిగా వాళ్ళకు తద్దినాలు పెడతాడు. పిల్లల్నెప్పుడూ విసుక్కుంటున్నట్లు కనబడతాడు. కానీ తన శ్రమ ఫలితాన్ని వాళ్ళ అభివృద్ధికోసమే ఖర్చు చేస్తాడు.

తల్లి నాయన ప్రేమగా పలకరించడం సంగతటుంచి పది మంది ముందూ తీసిపారేయడమే అతనికి తెలిసినది. కానీ సూర్యుడి ఎండను ప్రేమించే పచ్చని చెట్టులా తల్లి ఆయన్ను ప్రేమిస్తోంది. తండ్రి కూడా ఆవిడను ప్రేమిస్తున్నాడు.

''ఇంతకాలం నాకు తెలియక మరోలా అనుకున్నాను.. ఇదీ ఒక ప్రేమ కథే!'' అనుకున్నాడు మార్కండేయులు. ★

(యువ మాసపత్రిక -- ఆగష్టు 1977)